Se olli mollemile armas. Maria wiſid ſaid ſeſt aiaſt hõpis teiſeks. Seſt ta olli enne ni hälp, tuim ja tigge olnud, et praua olli tedda jo tahtnud ärra ſata. Agga nüüd hakkaſid lapſed tedda armastama, ſeſt ta olli tasſane ja nende wasto armolinne. Iggakord, kui wanna kurri ello kippus woimuſt wõtma, — oh ſiis olli woitlemiſt palwes Jſſanda pole, et Jſſand wõttaks omma waimo läkkitada kurja ärrawoita.

Praua näggi warſi, et ta teiſeks innimesſeks olli ſanud, et ta kül ei teädnud, kuidas ehk kuſt ſe olli tulnud, agga ta olli ſega rahhul.

Monne aasta pärraſt ſai Maria iſſa käeſt kirja, et ta teiſeſt jallaſt ilma jänud, ja et ta warſi ſenna liñna tahhab tulla (kus Maria olli). — Siis räkis Maria omma ſakſtele, et ta tahhab ärramiñna, piſſokeſſe toa ürida ja omma iſſaga ſeltſis ellada. Praua ei tahtnud koggoniſte Mariat ärra laſka, ſeſt ta olli omma hea ja armſa wiſide läbbi keige maia rahwa meleſt armſaks ſanud, agga ei tahtnud tedda ka keelda iſſa pärraſt. Praua andis temmale monda maia-riiſta ja tarwiduſt, kui ta omma üri maiaſſe läks.

Kui iſſa tulli, ſai ta üllewägga rõõmſaks, et tüttar ni hästi temma tullemiſſe wasto olli walmiſtanud, — ja kui ta weel kulis, et tüttar omma ſakſte jures, kelle jures ta tännini olnud, hästi õmblema õppinud, ja et ta nüüd õmblusſega ello üllespiddamiſt tahhab tenida, ja ikka temma jure tahhab jäda temmale ſeltſiks, ſiis ſai ta weel koggoni rõõmſaks.

Kui iſſa omma wäſſimuſſeſt olli puhkanud, tõi Maria piibli kappiſt wälja, panni laua peäle, ütles: „Wata, meil on ka weel üks kolmas, — oh kui kallis ſeltſimees ſe on! kui mitto korda on ta mind kurja tee peält taggaſi winud! kui mitto korda kurwaſtuſſes rõmuſtanud ja kinnitanud!“

Jſſa: Sa tahhad mind õiete õnnelikkuks tehha! kui ma kord ſurmaga woitlemas ollin, ſiis ma mõtleſin iſſegi ſelle peäle, et ma olleks piddand omma hinge eeſt ennam